

På en lille ø

Kære alle

Langt, langt borte fra Danmark i det store hav, ligger en lille ø. På øen er der palmer, som der skal være på bountyøer og slanger, som der skal være i paradiset. Men slangerne er krøbet i vandet, og i det hele taget er der meget, der slet ikke følger de gængse regler for eventyr.

De fleste mennesker, der bor her er sorte. De klæder sig i farvestrålende tøj til hverdag og i disse tider i tøj, der ikke er tøj, men dragter uden mage. Silke, safirer, smaragder kniplingsblonder, guld og ægte perler – er der ikke tale om, men kostumerne stråler og skinner om kap med deltagernes smukke hud og stolte øjne, og forestillingen er ægte nok.

Ja, der er fest i disse uger, karneval. De danser skoene i laser, svinger deres tournurer, vipper med hatte, fægter med overdådige sværd eller blomsteropsatser, så man glemmer, at det meste inden under er skabt af nylon, papmache og glasfiber. Lastvogne med voldsomme dieselmotorer er omskabt til guldkareter, hestene er pyntet som kejseres forspand.

Der er spædbørn båret i slynger af dansende mødre, bedstemor på høje hæle, oldefar i rullestol monteret med store drejbare hjul, så den kan klare alle dansens krav. Forrest i det kilometer lange optog er et kæmpe (alt er kæmpe her) skilt på stativ og hjul. Det drejes i ujævne sambatriner af to unge fyre, som tydeligt er psykisk handicappede. De morer sig. Alle morer sig. Henrivende børn med kroppe af gummi vrider deres små bagdele i salsaens rytmer, leger og tripper rundt i dragter afstemt til deres gruppe. Der er dronningen og prinsesser, kongen og prinser i purpur og hermelin. Kroner og diademer stritter som lys i fødselsdagskager. De slanke unge piger med mandeløjne flirter groft med tilskuerne og blinker indbydende med deres sommerfugle store øjenvipper.

Solen bager, asfalten koger, larmen er sønderrivende. Mange øregange er stoppet med neonfarvede skumgummipropper, som ikke hindrer de voldsomme baslyde i at runge gennem jorden, op i vognene og ind menneskers brystkasser.

I 40 år har den lille ø pillet vinteren (på 30 grader Celsius) ud af kalenderen. Julen, karnevallet, Valentine, festlighederne holder næsten til påske. Budgettet er sikkert sværere at holde, det siges at koste en månedsløn at deltage i en karnevalsgruppe - men det ville være utænkeligt ikke at deltage.

Fredagen før den store parade kører otte skolebusser deres last af overstadige børn til stranden. Sidste skoledag før ferien. Ungerne har medbragt takeaway bakker fra de kendte fastfood steder, badetøj og balloner.

”Rumkath” lå alene, fredsommeligt og vuggede i de lyseblå bølger – besætningen nød lidt badeferie før karnevalsløjerne. Nu summer stranden af unger der bader, spiller bold, spiser deres skolemad (!) og upåagtet lader vinden tage sig af plastikkrus, flasker og firkantede takeawayæsker. En del flyver i vandet og bevæger sig forbi den måbende besætning på det gode skib. Vinden er stærk, bølgerne med, bugten er åben og diverse sager vil ende i Venezuela om føje tid.

Skulle man agere skidtsamler under vandet? Det er ikke helt overkommeligt eller vellykket. Jeg vender mig bort fra det nyopsatte Greenpeace skilt, der opfordrer til rent hav, og lader mig besnære af en smuk brandmand med sine lange fangarme duvende efter sig. Den er flankeret af to små sølvfisk, der måske snylter på mandens fangst, eller måske æder hans utøj? Jeg holder god afstand, alligevel føler jeg det klør og svier – et begyndende undervandshysteri. En ballonfisk med de karakteristiske store øjne puster sig op, jeg trækker ind mod revet og møder en løsgående moræne (læs slange) med stikkende øjne og sylespidse tænder. Jeg sætter fart i de pinkfarvede svømmefødder og belønnes af beroligende papegøjefisk og kuffert ditto, der blinker og viser trutmund. Jeg ligger lidt og glor ned på livet dernede. Sandbunden lyser, et par kedelige grå pølsefisk laller rundt. Pludselig rejser *en* børster, slår med kroppen og svømmer aggressivt mod en artsfælle, som skyndsomt forføjer sig. Den vrede fyr ignorerer til gengæld kuffertfisk, sergentmajorer og en kæmpeklodsede menneskefisk, der basker rundt. Så stikker den snuden ned i en bunke af mindre stykker koraller og griber fat. Med munden fuld svømmer den raskt til sit mål og lader stenen dumpe ned. Den ser sig undersøgende om, svømmer tilbage og gentager sit forehavende med nye koralstykker. Den logrer kækt med halen som en hund med kødben i flaben og skubber så benet på plads. Det er svært for et sæt menneskeøjne bag dykkerglas at se, om der her har tale om en rede. Faktisk anede jeg ikke, at fisk byggede reder. Jeg får en del respekt for den grå territorialkæmper og giver mig til at beglo de øvrige koralbunker. Er det et villakvarter, jeg betragter? Er det en fødestue, der netop er blevet indrettet? Vi taler ikke samme sprog, kun den trekantede kuffertfisk og jeg er nære venner.

Oppe på båden igen, ser jeg er rød ballon komme susende fra land. Skipper beregner dens fart til at være omkring 20 knob. Godt der ikke var en unge hægtet på. De er alle på vej op i skolebusserne, (skole)dagen er forbi. Jeg tænker, at en del danske børn gerne havde tilbragt en således helt uautoriseret dag på stranden. Snart skal de ind til den kogende by og iføre sig udklædningsdragter og danse i fiskekostumer eller måske i flyvende æsker, sponsoreret af KFC og McDonald?

Sejlerne herude på den lille ø, ligner heller ikke sejlere fra danske øer og fjorde. Her er Babels tårnet afløst af Aciento med plads til alle sprog. Happyhour hjælper på vej. Ofte grupperer man sig i god ro og orden henholdsvis ved det amerikanske bord, det franske, det hollandske, det lokale osv. så længe sprog haves. Hvis ikke det var fordi, vi var i så klart undertal med en skipper og en admiralinde, så ville vi også have etableret et danskerbord, eller blot et nordisk. Vi havde derfor nødtvunget underlagt os denne sprogfasisme, men denne aften skal det være anderledes. Jeg kastede mit håndklæde på et bord ud mod vandet og begyndte at slæbe stole til. Jeg havde sat et usynligt skilt op: 'Velkommen til sejlere fra Seru Boca'. Det virker, sådan da. Men pludselig lander en stor cowgirl ved min side: Mary ligner ikke lige 'vores' prinsesse Mary. Størrelsen er lidt over dobbelt op, dresset er anderledes og cowboyhatten, er presset ned over en mellemstor amerikansk høstak. Mary har været alenesejler på ABC-øerne i 11 år. Hun sejler i en purpurfarvet motorbåd med sine to hvide katte. Hun er ikke stille af sig og meget tydeligt, når hun gennem mængden af larmende sejlere råber på øl. En lille formastelig fyr sætter en lokaløl foran hende. Hun skummer: "Don' t YOU know, that it's happyhour!" (To styks for samme pris). Mary er sød, typemæssigt giver hun mig associationer til Dolly Parton. Fik jeg sagt, at hun kommer fra Texas.

Hvor kom jeg fra? Den lille ø i den store sø. Vinden kan være vild (det er den en ganske stor del af tiden, med deraf følgende STORE bølger). Hvis vejrudsigten endelig snakker om moderat

passatvind, så letter man på sin cowboyhat og anker. Forinden skal bureaukraterne dog have deres. Denne skipper måtte to gange til hovedstaden, før de nødvendige tilladelser blev udstedt – med diverse begrænsninger. Skipper skumler. Den moderate vind viser hvide tænder, men på udturen har vi de blå bjerge i ryggen, hvor de ikke generer. Skipper vil helt ud til Westpunt, som vi altså ikke må for kontordamerne. Det ender i et kort visit på stedet, familiekompromis og anker i Santa Cruz, som er et 'lovligt' sted.

Ude i den disede aftensol, skimter jeg et sært fartøj: En 30 fod lang dinghy med turbomotor, der går sine 40 knob. Coastguard!

De borer os med to mand, mens to sidder parat, bevæbnet med VHF-radioer og håndjern. Alle skibspapirer samt private ditto blev gransket, spørgsmål stillet. Men artige "Rumkath" og besætning havde alt i orden og kunne således læne sig tilbage og nyde stjernehimlen, der er den samme som jeres, bare drejet lidt. På disse breddegrader kan vi uden bekymring sidde ude i vores sejler udklædningstøj, som ofte består af et Mickey Mouse-håndklæde til den ene og en dinghykjole til den anden – gæt selv fordelingen.

Tiden går og tiden tager sit: I går døde en sejler af hjerteslag i sin båd. Hurtigt, nådigt og på et lykkeligt sted, mener skipperne her i området. Vi hjalp, så godt vi kunne og trøstede konen og de voksne børn.

Tiden vil snart tømme sneen og give plads til forårsblomsterne i vores haver. Jeg kommer hjem, når I har fået skovlet de sidste fliser rene – og I kan tro, jeg glæder mig til at se jer alle igen.

Med eventyrlige kærlige hilsner fra Anne & crew

anne@jpm.dk